

A close-up portrait of Otto Skorzeny, a German commando leader. He is wearing a dark military uniform with a collar featuring a swastika and a rank insignia. He has a mustache and is looking slightly to the left. The background is dark and out of focus.

STUART SMITH

**OTTO
SKOR
ZENY**

**HITLERS FAVORIETE
COMMANDO**

Uitgeverij Omniboek
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.omniboek.nl

Copyright © 2018, Stuart Smith
Copyright Nederlandse vertaling © 2020, Uitgeverij Omniboek

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden van beeldmateriaal te achterhalen. Zij die menen enig recht te kunnen doen gelden, worden verzocht contact op te nemen met de uitgever.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Otto Skorzeny, The Devil's Disciple* bij Osprey Publishing.
Vertaling Bies van Ede
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Vormgeving binnenwerk Studio Mol
Omslagbeeld Ullstein
ISBN 9789401917124
ISBN e-book 9789401917131
NUR 681

Alle rechten voorbehouden. *All rights reserved.*

Uitgeverij Omniboek vindt het belangrijk om op verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikge- maakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Blijf op de hoogte van onze nieuwe boeken en schrijf u in voor de nieuwsbrief:
www.omniboek.nl/nieuwsbrief

Inhoud

Proloog	7
Kaarten	11
1. Omgaan met pijn	17
2. Soldaat tegen wil en dank	31
3. Misdadigers in grijs veldtenue	43
4. Mussolini's bevrijder	62
5. Speciale operaties en waardevolle doelen	91
6. Wonderwapens	109
7. De Stauffenberg-samenzwering – juli 1944	121
8. De affaire Scherhorn	137
9. De definitieve ondergang dreigt	147
10. Operatie Pantservuist	165
11. Alles op één kaart: Operatie Greif	180
12. Operatie Greif: de missie en de nasleep	200
13. Implosie: het bruggenhoofd van Schwedt	221
14. Tot de laatste snik	247
15. Rechtszaken en beschuldigingen	265
16. Ontsnapping uit Darmstadt	287
17. Binnenkort de apocalyps: voorbereiding op de Derde Wereldoorlog	294
18. Neonazi's en Nasser: Skorzeny's jaren in de luwte	320
19. De rijke jaren	333
20. Lijken in de kast: Skorzeny's laatste jaren	345
Epiloog: mens en mythe	361

Verklarende woordenlijst	369
Opmerking over de Waffen-SS	373
Bibliografie	375
Noten	384
Personenregister	426

Proloog

12 september 1943: Gran Sasso, Midden-Italië

De cameraman van de Propaganda Kompanie maakte een overzichtshot van de witte pieken en de grillige bergkammen die boven hen opdoemden en van de met gras begroeide en met rotsblokken bezaaide hellingen. Hij filmde het Hotel Campo Imperatore. Luftwaffe-paratroepers en SS-commando's poseerden en grijnsden. Ze waren terecht tevreden over zichzelf en de mannen van de Propaganda Kompanie moedigden hen aan om zich een beetje stoer te gedragen voor de camera. Eén blonde jongensachtige parachutist werd uitgekozen voor een close-up: 'Zet je helm af! Kijk naar de lucht!'

Ze hadden alle reden om te glimlachen. In een gewaagde, goed geplande en goed uitgevoerde operatie was dit kleine team van honderd man in zweefvliegtuigen geland, had het de bergtop en het hotel veroverd op een groot detachement Italiaanse wachtposten en zonder een schot te lossen voormalig dictator Benito Mussolini bevrijd uit zijn gevangenschap. Als de strategie van de Führer goed uitpakte, zou dit de vredesbesprekingen tussen de rebellerende Italiaanse regering en de geallieerden verpesten. Het zou het ook geweldig doen in de volgende aflevering van *Die Deutsche Wochenschau*, het staatsjournaal; vandaar de aanwezigheid van de Propaganda Kompanie.¹

Zelfs in de flikkerende zwart-witbeelden op een bioscoopscherm was het bergdecor spectaculair. De manschappen leken supermannen. Mussolini, onberispelijk in een lange winterjas en met een donkere slappe hoed op, liep tussen een menigte soldaten het hotel uit richting de camera. De manschappen grijnsden. Il Duce grijnsde ook. Aan zijn

rechterzijde liep een imposante Duitse officier in een kakiuniform, hij had een snor en een lang litteken dat de linkerkant van zijn gezicht misvormde. Hij was zich kennelijk zeer bewust van de camera. De afgeknepen stem van de commentator vertelde dat hij SS-Hauptsturmführer Otto Skorzeny was, commandant van de snelle interventiemacht die net 'Der Duce' had bevrijd. Tot tevredenheid van Skorzeny werd zijn naam correct uitgesproken; iets waaraan hij veel belang hechtte.

De redding van Mussolini was een geschenk uit de hemel voor de producenten van *Die Deutsche Wochenschau*.² Naarmate de tijd verstreek, werd hun taak – het vastleggen van de imponerende prestaties van het Derde Rijk in de oorlog – steeds zwaarder.

Geallieerde vliegtuigen wierpen brandbommen af op het hart van het Reich en de Duitse troepen werden op alle fronten teruggedreven. Een paar weken eerder hadden ze de Slag om Koersk verloren en ze zouden het offensief aan het oostfront nooit meer kunnen openen.

In dit journaal hadden de propagandisten de zware taak om de onafwendbare Duitse terugtocht om te toveren tot een heroïsche verdediging van de beschaving tegen de communistische barbaarse horden.³

Gelukkig waren er gebeurtenissen die compensatie boden, zoals Operatie Achse, de Duitse inval in Italië. De aanleiding daarvoor was dat de fascistische regering Mussolini had afgezet en hem wilde overdragen aan de geallieerden in ruil voor gunstige vredesvoorwaarden. Op de bioscoopschermen leek de inname van Rome door Duitse troepen op een overwinning. Tegen die achtergrond was de heroïsche redding van Mussolini – die roet in het eten van de verraders gooide – een propagandistische triomf voor de Führer. Het hielp de aandacht afleiden van de geallieerde legers die Noord-Afrika en Sicilië hadden ingenomen en bij Salerno op Italiaans grondgebied waren geland.

Het journaalbeeld rolde verder. Met Skorzeny aan Mussolini's zijde liep de groep officieren en soldaten naar het wachtende ontsnappingsvliegtuig. Het toestel dat was ingezet voor deze taak was een ultralichte Fieseler Fi 156 Storch. Het kon opstijgen vanaf extreem korte geïmproviseerde startbanen. Het was zo'n enthousiast vliegtuig dat het zelfs bij stevige tegenwind bleef zweven. De piloot was Luftwaffe Hauptmann Heinrich Gerlach, de persoonlijke vliegenier van Generaloberst Kurt Student, commandant van de Luftwaffe, XI. Fliegerkorps, die het bevel voerde over deze operatie. Gerlach was speciaal geselecteerd voor

deze missie en hij had na een paar rondjes boven het hotel een perfecte landing uitgevoerd op een strook grond van maar 35 meter lang.

De kleine Storch kon één passagier meenemen. Dat zou geen probleem moeten zijn; er stond tenslotte maar één belangrijke man op die bergtop. Gerlach zou Mussolini naar Rome vliegen terwijl de rest van het Duitse team per kabelbaan en vrachtwagen vertrok. SS-Hauptsturmführer Otto Skorzeny dacht er anders over; in zijn visie waren er twee belangrijke mannen die naar Rome moesten, en hij was er een van. Was hij niet het brein en de leider van de operatie? In feite was Otto Skorzeny geen van beide, maar hij speelde een speciale rol en was vastbesloten eruit te halen wat erin zat.

Op dit moment was het oog van de wereld op hem gericht en hij zou wel gek zijn als hij een stap opzij zou zetten.

Skorzeny was zich veel bewuster van de camera's dan de andere mannen op die berg, behalve dan Mussolini. Hij wilde persoonlijk gezien worden als bevrijder van Mussolini. Duitse militairen hadden een naam voor dit soort honger naar roem: 'Halsschmerzen' (keelpijn) – een verwijzing naar het Ritterkreuz (Ridderkruis), een hoge onderscheiding die om de hals werd gedragen. Skorzeny werd gedreven door de zucht naar roem en romantiek en door een feilloos gevoel voor zijn eigen imago. Op deze dag droeg hij, hoewel hij een SS-officier was, het romantische goudbruine tropenuniform van de Luftwaffe, een legeronderdeel dat hij zeer bewonderde en waarin hij ooit kort had gediend.

Skorzeny liet Gerlach weten dat hij ook aan boord kwam. Buiten het bereik van de camera vond er een korte, heftige discussie plaats tussen de twee. Gezien de extreem korte startbaan was Skorzeny's gewicht in het vliegtuig vragen om ellende. Skorzeny beriep zich op de Führer, die hem tot voogd van Mussolini had benoemd; hij mocht de Duce geen seconde uit het oog verliezen.

Op het bioscoopscherm hielp Skorzeny glimlachend een duidelijk angstige Duce op zijn stoel en gespte hem vast. Mussolini, zelf een ervaren piloot, wist dat er een ramp dreigde. De motor startte en Skorzeny wurmde zich in de bagageruimte. Gerlach hield de Storch op de rem en liet de motor op volle kracht draaien.

Onder gejuich van de zwaaiende commando's schoot het vliegtuig naar voren, stuiterend op de oneffen grond, terwijl het naar de rand van de afgrond ging.

De mannen op de grond haptten naar adem toen de Storch over de rand van de afgrond schoot en onmiddellijk in de leegte duikelde, samen met Otto Skorzeny's hoop op glorie en het plan van Adolf Hitler voor een strategische oplossing in Italië. De motor brulde en na een ondraaglijk lange pauze verscheen het fragiele vliegtuig weer, worstelend, langzaam klimmend, en krimpnd tot een stipje terwijl het westwaarts vloog.

Er is nauwelijks een geschikter symbool voor Otto Skorzeny's leven denkbaar dan de val en vlucht van dat kleine vliegtuigje.

1. Omgaan met pijn

Otto Skorzeny werd geboren in de nadagen van een groot rijk. Hij groeide op in het schemerlicht van vergane glorie. Zijn leven stond in het teken van het geloof dat de grootsheid van zijn vaderland kon worden hersteld door moed, strijd en het wegzuiveren van kwalijke invloeden. In dat opzicht was hij net als miljoenen andere jonge Oostenrijkers en Duitsers, maar op alle andere manieren was Otto Skorzeny een unicum.

In 1908, het jaar dat Skorzeny ter wereld kwam, vierde keizer Frans Jozef van Oostenrijk-Hongarije zijn diamanten jubileum. Zestig jaar roemloze heerschappij over Europa's grootste rijk.

Wenen, de geboortestad van de familie, de hoofdstad van het kosmopolitische fin de siècle, was het centrum van een omvangrijke lappendeken die zich over de grenzen van Italië en Zwitserland uitstrekte tot aan de Oekraïne en de noordelijke gebieden van de christelijke Balkan. Maar net als de keizer was het rijk over zijn hoogtepunt heen. Onder een dunne bodem van feodale tradities borrelde het magma van opkomend nationalisme. In dit jubileumjaar annexeerde Oostenrijk-Hongarije Bosnië-Herzegovina, waardoor een van de scheuren ontstond die zou leiden tot de Eerste Wereldoorlog en uiteindelijk de implosie van het rijk.

Niet dat iemand gedacht zou hebben aan zo'n nachtmerrie in het serene Wenen van 1908, waar op 12 juni een baby werd geboren in de welvarende middenklassefamilie Skorzeny. Otto was het derde kind en de tweede zoon van ingenieur en architect Anton Skorzeny, die op

38-jarige leeftijd een succesvol bouwbedrijf had opgebouwd. De familienaam was vrij ongebruikelijk en kwam uit het Oost-Pommerse dorp Skorzęcin, nu Polen. Aan beide zijden van de familie zat militair bloed; Anton was in de Eerste Wereldoorlog reserveofficier,¹ terwijl zijn vrouw, Flora (geboren Sieber Steiner-Hardt) uit een oud militair geslacht stamde.²

Het einde van de Eerste Wereldoorlog in 1918 maakte een einde aan het Oostenrijks-Hongaarse rijk en Otto bracht de tweede helft van zijn jeugd door in de verbitterde, economisch disfunctionele rompstaat die overbleef. Het was een uitdagende wereld om in te leven. Otto Skorzeny genoot van uitdagingen en wist hoe hij carrièreladders moest beklimmen, ook als hij met tegenslagen te maken kreeg. In tegenstelling tot zijn vader, hield de jonge Otto zich weinig bezig met tradities. Hij deelde echter wel een passie voor technologie en machinebouw met hem en beschouwde die als de sleutel tot de toekomst.

Op school vond hij vakken als wiskunde en wetenschap ‘vrij gemakkelijk’, maar hij minachtte de geesteswetenschappen en was geen grote lezer.³ Hij bleek wel een talenknobbel te hebben. Frans, dat als verfiijnder werd beschouwd dan Duits, was in die tijd de voorkeurstaal in de burgerlijke huishoudens van Wenen, terwijl hij Engels (dat hij met een Brits accent sprak) en Spaans later snel oppikte.

Net als zijn vader en zijn oudere broer Alfred volgde Otto een opleiding tot ingenieur. In de winter van 1928-1929 slaagde hij voor de eerste examens aan de Technische Hochschule, waarna hij aan zijn driejarige praktische ingenieursopleiding begon.⁴

Maar hoeveel praktijk hij ook opdeed, het was geen garantie voor een goede baan in naoorlogs Oostenrijk. Van meet af aan was de nieuwe republiek een mislukking. De etnisch Duitse bevolking was de vurigste aanhanger van het oude rijk geweest – niet vreemd, want ze had de meeste invloed en monopoliseerde die machtsposities. Nu hadden ze niet alleen de oorlog verloren – met alle materiële schade van dien – maar werden ze ook gestraft omdat ze ermee begonnen waren.

De zegevierende geallieerden hadden geprobeerd de politieke geografie van Europa te rationaliseren. Het werelddeel had de ineensstorting van vier enorme keizerrijken meegemaakt: het Russische, het Duitse, het Oostenrijk-Hongaarse en het Ottomaanse.

Bij de herschikking gingen de overwinnaars uit van ‘etnische zelfbe-

schikking'. De vraag was alleen of die gebaseerd moest zijn op raciale kenmerken, gemeenschappelijke taal, culturele of religieuze waarden, of al deze dingen bij elkaar. Gezien de etnische caleidoscoop van het naoorlogse Europa, was het duidelijk dat er geen standaardblauwdruk bestond. De nieuwe staten zouden kunstmatige gebieden zijn, willekeurig door de overwinnaars vastgesteld.

Erger nog, het vredesverdrag van Versailles leek voor de Duitsers op een wraakneming: als etnische zelfbeschikking het opperste principe van een staat was, waarom was het dan voor Duitsland en Oostenrijk verboden op te gaan in een Groot-Duitsland? De meeste Duitsers beschouwden dit als berekenende geallieerde hypocrisie, bedoeld om hen te onderwerpen terwijl ze kolossale herstelbetalingen opgelegd kregen voor een oorlog waarvan ze nooit hadden erkend dat ze hem waren begonnen.

De nieuwe sterk gekrompen grenzen van Oostenrijk zorgden dat veel fabrieken die de binnenlandse markt bedienden geen grondstoffen hadden, aangezien natuurlijke hulpbronnen nu over de grens lagen. Het voormalige vrijhandelsgebied van 54 miljoen mensen was een lappendeken van concurrerende protectionistische staten geworden.

Er waren ook politieke problemen. De nieuwe democratie van Oostenrijk was niet diepgeworteld. Dat zou misschien niet erg zijn geweest als ze was ondersteund door een welvarende, zelfverzekerde middenklasse, maar die had Oostenrijk niet. De middenklasse van Oostenrijk was zwak, ontevreden en onevenredig verarmd door het uiteenvallen van het keizerrijk. Het spaargeld van mensen werd verslonden door inflatie (het geld waar voor de oorlog een klein huis van gekocht kon worden, was in 1922 nog net een postzegel waard).⁵ Veel bedrijven waren ondergekapitaliseerd en een enorm leger van vakmensen – militaire officieren, bureaucraten, advocaten, accountants, artsen, architecten en civiele ingenieurs – was overbodig. Al vóór de Grote Depressie van 1929 hadden veel mensen uit de middenklasse de republiek afgeschreven. Een efficiënt autoritair bewind en bij voorkeur een Anschluss (eenwording met Duitsland) werd voor hen een steeds aantrekkelijker alternatief.

Als scholier leek Otto Skorzeny niet vatbaar voor radicale ideeën. Er waren geen aanwijzingen voor zijn latere enthousiaste fascisme. In huize Skorzeny was men conventioneel rechts – er heerste heimwee

naar de vroegere Dubbelmonarchie en de verloren zakelijke kansen en er was een afkeer van het naoorlogse regime, maar daar bleef het bij. Er werd met waardige kalmte op de tegenspoed gereageerd. Skorzeny herinnerde zich dat hij vijftien was toen hij zijn eerste naoorlogse boter proefde: ‘Mijn vader vertelde me dat het geen kwaad kon om zonder luxe te leven. Het kon zelfs goed zijn om niet aan een weelderig bestaan te wennen. En hij had gelijk.’⁶

Op de universiteit veranderde Skorzeny’s politieke instelling. Ondanks zijn gevoel voor techniek spande hij zich minimaal in. Maar hoewel hij academisch niet erg gemotiveerd was, was hij zeer actief op sportief gebied. Hij was een imposante jongen – één meter drieën-negentig en zwaargebouwd, met een goede motoriek. Hij was dol op sport, vooral sporten waarbij toestellen of wapens betrokken waren. Dit was het dat hem dichterbij de politiek bracht.

In 1927, in zijn tweede jaar aan de Technische Hochschule, werd hij opgenomen in de *Schlagende Verbindung*: de duellerende sociëteit. Dit soort studentenverenigingen vormde een vaste waarde op Duitse en Oostenrijkse universiteiten en bood onderdak aan een bepaald soort macho student. Het duelleren ging om het toebrengen en ontvangen van een *Schmiß*, een indrukwekkend litteken op het gezicht. De mensuur, zoals deze vorm van schermen heette, kende geen winnaars of verliezers. Zware drinksessies waren strijk en zet in dergelijke clubs. Otto Skorzeny blonk uit in duelleren. Bij zijn afstuderen had hij veertien *Schläger* duels gevochten.⁷

Door zijn succes werd Skorzeny een gewild tegenstander voor degenen die hun moed wilden testen. Tijdens zijn tiende duel, in 1928, kreeg hij een diepe snee van oor tot kin aan de linkerkant van zijn gezicht. Dit litteken werd zijn handelsmerk. Het werd ter plaatse zonder verdoving gehecht. Voor de *Schlagende Verbindung* was het omgaan met pijn en blessures belangrijker dan winnen.

In latere jaren omschreef Skorzeny zijn dapperheid graag als een soort Spartaanse voorbereiding op oorlogvoering:

Ik moet dankbaar zijn voor de zelfdiscipline die we ons in onze studentenclubs hebben aangeleerd. Ik heb nooit zo het gevoel gehad onder vuur te liggen als op mijn achttiende, toen ik mijn eerste duel moest vechten onder het toeziend oog van mijn medestuden-

ten. Mijn kennis van pijn, opgedaan met de sabel, leerde me niet bang te zijn. En net zoals bij duelleren, moet je in de oorlog richten op het hoofd van de vijand. Je kunt geen tijd verspillen met aftasten en omzeilen. Je moet je doel bepalen en erop afgaan.⁸

Veel vooraanstaande nazi's hadden mensuren – of Schmiße – als teken van status en mannelijkheid. Er werd soms kleinerend gedaan; Himmler beweerde er een te hebben, hoewel die meer op een ongelukje bij het scheren leek. Het litteken van Skorzeny was nooit aan twijfel onderhevig en hij was een uitstekend duellist.

Net als zijn litteken verwierf Otto Skorzeny zijn politieke inzichten in studentenclubs. Oostenrijks-Duitse studentenverenigingen waren oorspronkelijk een product van het nationalisme uit de napoleontische oorlogen. In de jaren 1920 koesterden velen een reactionair gedachtegoed dat werd verpakt als vurig patriottisme. Skorzeny werd lid van de Markomania Student Society in Wenen – genoemd naar de Marco-manni, een oude Germaanse stam uit het Donaugebied die zich tegen de Romeinse verovering had verzet.

Veel leden – vooral de duellisten, met hun cultuur van strijdlustig machismo – onderhielden nauwe banden met schimmige paramilitaire organisaties. Oostenrijk was politiek gepolariseerd; linkse partijen vonden inspiratie in het prille bolsjewistische Rusland; rechts streefde steeds meer naar eenwording met Duitsland. Een marxistische putsch in 1927 werd hardhandig onderdrukt door regeringstroepen, maar de opstandelingen slaagden er wel in de bourgeoisie van Wenen de stuipen op het lijf te jagen. Een belangrijk gevolg was de vorming van paramilitaire Academische Legioenen op Oostenrijkse universiteiten in 1928. Skorzeny trad toe met een gevoel van patriottische plicht.⁹

Het legioen was een nauwelijks verholde afdeling van de grootste Oostenrijkse paramilitaire macht van die tijd: De Heimwehr (Burgerbescherming). Het afdwingen van staatsveiligheid en openbare orde was moeilijk voor de naar rechts neigende regeringscoalities die vanaf het midden van de jaren twintig over Oostenrijk regeerden. Er was een beperking van de strijdkrachten opgenomen in het Verdrag van Saint-Germain van 1919. Ze konden weinig anders doen dan de steun aanvaarden van paramilitaire troepen die vijandig stonden tegenover de parlementaire democratie en voor het grootste deel uit ontevreden

oorlogsveteranen bestond. In deze periode was de Oostenrijkse nazipartij met haar paramilitaire Sturmabteilung (SA) zwak en verdeeld vergeleken met de Heimwehr, die de studententroepen snel opnam. Tegen de tijd dat hij in december 1931 afstudeerde, was Skorzeny pelotonsleider van de Heimwehr en plaatsvervangend compagniescommandant.

Zijn betrokkenheid duurde niet lang. Walter Pfrimer, leider van de radicale Groot-Duitse vleugel van de Heimwehr, probeerde van de Heimwehr een politieke partij te maken en de politici zo op hun eigen terrein te verslaan. Skorzeny zag dit als een tragische fout. ‘Rond 1930 beschouwden ik en de meeste van mijn kameraden dit als een signaal om de banden te verbreken ... We wilden niets met partijpolitiek te maken hebben en wilden geen instrument van partijpolitici zijn.’¹⁰ Pfrimers initiatief pakte bij de verkiezingen compleet verkeerd uit. Toen Pfrimer in 1922 geïnspireerd door Mussolini’s machtsgreep aan een laatste wanhopige ‘Mars op Wenen’ begon, liep dat uit op een fiasco.

De Heimwehr sloot met tegenzin een coalitie met de regerende Christelijke Sociale Partij en steunde, als onderdeel van een deal met Groot-Brittannië en Frankrijk, een Anschluss niet langer.

Zo bleef de nazipartij als enige belangrijke drager van pan-Duitse idealen over. Veel Oostenrijkers uit de middenklasse die geen interesse hadden in de details van de nazi-ideologie, kozen nu voor de nazi’s en geloofden dat een politieke unie met Duitsland de enige manier was om hen uit deze economische crisis te bevrijden.

* * *

Na zijn afstuderen als werktuigbouwkundig ingenieur op 31 december 1931 ging Otto Skorzeny de uitdaging van een carrière aan.

Hij verwelkomde de opkomst van de nazi’s, net als zijn vader Anton, die voor een naziregering was omdat het ‘goed voor de economie’ zou zijn. Diens aanvankelijke enthousiasme zou snel afnemen na de moord op kanselier Dollfuss door gewapende nazi’s bij een alweer mislukte putsch in 1934.¹¹ Maar terwijl zijn vader afstand nam van de nazi’s, zocht Otto Skorzeny juist toenadering. Hij werd op 1 mei 1932 lid van de nazipartij, geïnspireerd door een toespraak van Joseph Goebbels in Wenen.¹²

HET BIZARRE LEVENSVERRHAAL VAN SS'ER OTTO SKORZENY, 'DE GEVAARLIJKSTE MAN VAN EUROPA'

SS-Obersturmbannführer Otto Skorzeny was in zijn eigen tijd al legendarisch. Hitlers favoriete commando verwierf een reputatie als durfal en werd bekend om zijn missie in 1943 om de gevangen Mussolini te bevrijden. Het was de eerste actie in een reeks van spectaculaire *special ops*. Skorzeny's werkwijze beïnvloedde de aanpak van alle speciale operaties nadien - zoals bleek tijdens de eliminatie van Osama Bin Laden in 2011 door US Navy SEALs. Maar Skorzeny was naast onverschrokken en vindingrijk, vooral ook tot zijn dood in 1975 een overtuigende nazi en nietsontziende killer.

STUART SMITH deed jarenlang onderzoek naar de waarheid over Skorzeny's levensloop en complexe persoonlijkheid. Van zijn achtergrond als radicale student in Wenen tot zijn bloedige tijd bij de Waffen-SS aan het Oostfront, zijn verrassende wedergeboorte als commando en zijn intrigerende naoorlogse carrière - onder andere als geheim agent van de Mossad - en zijn mysterieuze fortuin, dit boek vertelt voor het eerst het volledige verhaal van Otto Skorzeny.

Uitgeverij Omniboek

NUR 681

ISBN 978-94-0191-712-4

9 789401 917124

www.omniboek.nl